Contributed by Thomas Weyts
donderdag, 21 februari 2013 - Last Updated vrijdag, 22 februari 2013

Met 40 000 waren we, uit Vlaanderen, Wallonië en Brussel. Ditmaal geen sprake van een erg ongelijke mobilisatie: zowel het ABVV als het ACV hadden duidelijk goed gemobiliseerd, en de treinen uit Brugge of Hasselt zaten even overvol als die uit Charleroi of Luik. Al van vroeg in de ochtend hadden verschillende vakbondscentrales de ronde gedaan van patroonsfederaties uit hun sector, actie gevoerd aan de Beurs, enz. Gevolgd door een stevige betoging, die minstens een beetje afweek van het traditionele parcours. In heel wat steden werd ook flink gestaakt in het openbaar vervoer. In Gent waren ook heel wat stadscrèches gesloten. Hier en daar lagen ook bedrijven plat. Arbeiders en bedienden van Ford en de toeleveranciers en van ArcelorMittal namen massaal deel. Zij namen terecht de kop van de manifestatie.

Hamvraag is nu hoe het verder moet. Al enkele uren na de betoging kondigde het kernkabinet aan dat er al zeker geen sprake van kan zijn de dwingende loonnorm ook maar enigzins te versoepelen, terwijl een stevige aanpassing, of zelfs de afschaffing van de loonnorm, nochtans een belangrijke eis is voor de meeste mensen die op straat kwamen. Of de regering rond de andere eisen van het gemeenschappelijk vakbondsfront ook maar de minste toegeving wil doen, is zeer de vraag.

Nee, het is duidelijk: willen we onze eisen afdwingen, en koers zetten naar een ander, socialer beleid, mogen we enkel rekenen op onze eigen massale en volgehouden actie.

Het sociaal verzet versterken

We hebben nood aan een duidelijk actieplan, rond eisen die niet enkel de scherpste kantjes van de sociale afbraak willen afvijlen. Naar provinciale stakingsacties met regionale betogingen en acties, naar een nationale algemene staking indien nodig. Durven strijden, durven strijden om te winnen!

Het politieke verzet opbouwen

De vakbeweging heeft vandaag gewoonweg geen vrienden meer in de regering. Kan iemand de illusie volhouden dat Johan Vande Lanotte onze index zal vrijwaren? Dat Monica De Coninck de belangen van de werklozen zal behartigen? Dat Hendrik Bogaert het plots zal opnemen voor de federale ambtenaren? ABVV en ACV moeten snel, klaar en duidelijk, afstand nemen van de politieke “vrienden” die hen continu bestoken met bommen en granaten.

De arbeidersbeweging, in al zijn geledingen, moet zelf haar eisen durven stellen en verdedigen.

Syndicalisten moeten zelf mee de opbouw van een radikaal democratische, radikaal sociale en pluralistische politieke beweging in handen nemen. Hierbij zouden ze steun moeten vinden bij alle antikapitalistische organisaties, die enkel de belangen van de ganse werkende klasse, met of zonder job, man of vrouw, van Belgische of migrante oorsprong, als maatstaf mogen nemen. De PVDA, als grootste partij van radikaal links zou hier een zeer positieve rol kunnen spelen, als ze dit wil.

Een initiatief zoals dat van het ABVV van Charleroi, dat hierin ondertussen ook de steun krijgt van het CNE (Franstalige christelijke bediendencentrale, tegenhanger van de LBC) verdient ook in Vlaanderen navolging!

Het strategisch debat voeren

Het is helaas maar al te duidelijk dat deze opvatting vandaag nog niet algemeen gedragen wordt binnen de vakbeweging. Een groot deel van de vakbondsleidingen blijft vasthouden aan het sociaal overleg, ook als dit enkel nog inhoudt dat de ene toegeving na de andere wordt gedaan aan het patronaat en haar regering. Sommigen onder hen willen de vakbonden ronduit omvormen tot vooral dienstverlenende organisaties, en zien solidaire, massale actie als een ding uit het verleden.

Een ander deel wil wel mobiliseren, maar met mate, kwestie van de “vrienden” in de regering toch niet in de problemen te brengen.

Meningsverschillen die niet worden uitgediscussieerd, problemen die niet worden opgelost, ook binnen de vakbonden leidt dit tot frustratie en demoralisatie, binnen de apparaten en vooral bij de basis van de vakbeweging, die dagdagelijks de gevolgen van de crisis en besparingen ondervindt. Dit alles dreigt de capaciteit om weerwerk te bieden drastisch te ondermijnen. Om uit deze impasse te raken, is er nood aan een echt democratisch debat binnen de vakbonden. Een debat dat leidt tot een aan de zware uitdagingen aangepaste strategie om het verzet te organiseren en overwinningen te boeken.

Wij willen er dan ook binnen het ACV en ABBV voor pleiten dat de komende vakbondscongressen heuse, met brede deelname van de achterban voorbereide, strategische congressen worden.
De linkerzijde binnen de bonden, iedere syndicalist die beseft dat het vijf voor twaalf is, willen we niet naar Portugese of Spaanse toestanden evolueren, zou zulk perspectief moeten verdedigen.

Samen in het sociaal verzet, samen voor een politiek alternatief!

21 Februari: een fotoreportage

Foto's: Sebastien Brulez, Thierry Tillier en Dirk Cosyns

ArcelorMittal
Industeel

DE POLITIEK?

MET
MONICA
ZAL HET
HEEL WAT
MINDER
ZIJN
Handen af van onze koopkracht !!

WIJ WILLEN WERKEN,
MINSTENS TOT 2020